Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

02 Eylül 2016
Sayı: 219

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Askeri işgal sorunu çözmeyecek! Bombalar Ortadoğu'daki emperyalist müdahalenin bir sonucu

Gaziantep'te çoğu çocuk 55 kişinin ölümüne, yüzden fazla insanın yaralanmasına yol açan beşinci IŞİD bombasının ardından askeri birlikler, Suriye'nin sınır ilçesi olan Cerablus'a girdi. Medyaya kalırsa, savaşa girmek neredeyse bayram gibi anlatılıyor, nasılsa onlar rahat evlerinde oturmaya devam edecek, bol aylıklarını alacaklar.

Artık Suriye'de ve Irak'ta sadece IŞİD değil, üç büyük güç, kullandıkları yerel güçlerle çarpışıyor. ABD, Kürtlerin de içinde olduğu Suriye Demokratik Güçleri; Rusya ve İran, Suriye ordusu ve şimdi de Türkiye, Özgür Suriye Ordusu ile.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Bu askeri harekat, IŞİD bombalarının; parçalanıp ölen kadın, çocuk gençlerin, sakat kalanların karşılığı değil, bir açıdan Erdoğan'ın derbe girişimi sonrasında mecbur kaldığı siyasetin bir adımı.

ABD, Rusya ve Esad yönetimi, yıllardır, Türkiye'nin Cerablus sınırını kapatmasını istiyordu. Çünkü IŞİD militanları ve yabancı militanlar buradan rahatça girip çıkıyor. Hatta Türkiye de Esad karşıtlarına tüm yardımını buradan yapıyor. "Fırat'ın batısı" sınırı, Kürt birliklerinin bu işleri engellemesini önlemek içindi. Şimdi ordu, bunu yaptı. Üstelik, içinde tıpkı IŞİD gibi kafa kesen, kadınlara en gerici uygulamaları dayatan islamcı örgütlerin yer aldığı, aralarında kısa bir süre önce IŞİD'den ayrılanlar dahil, Esad'a karşı savaşan, kendilerine Özgür Suriye Ordusu diyen gerici milisler birliğine kalkan olarak.

Erdoğan, hem ABD hem Rusya hatta Esad'ın desteğini almak istiyor hem de Kürtlerin güçlenmesini önlemek. Üstelik de ABD ve Rusya'nın anlaşmak üzere olduğunun açıklandığı bu günlerde.

Ordunun sınırı geçerek ilerleyişi, bugün zafer sarhoşluğuyla reklam edilse de sonuç olarak, Suriye'de savaşan güçlere bir tane daha eklenmesi demek. Silahlar, savaşı, ölümü, göçü, sefaleti arttırıyor.

Aslında çok iyi bilinen ama bugün ortaya dökülen haksız, hukuksuz, çıkarcı bir çok iş yapmış olan generalleri, bürokratları, yöneticileri ve patronları yetiştiren, uzun yıllar onlarla çalışan bu düzenin, devletin, çok üstün silahlı güçle girdiği Suriye'ye demokrasi getürüceğini beklemek fazla saflık olur.

OHAL'den istifade ederek, hiç ilgisi olmayan konularda kararnamelerle emekçilerin hakları çabucak yok ediliyor, kısıtlanıyor. İşçi sınıfını kızdırmadan, tepki görmeden yapamayacakları düzenlemeler, patronların kasalarını şişirmek için hızla uygulamaya konuyor. Kürt illerindeki operasyonlar geçen aya kadar övülüyordu şimdi hepsinin FETÖ generallerinin kışkırtması olduğu söyleniyor. Bir anda temizlenmiş gibi gösterilen, sömürücülerin denetimindeki hiçbir silahlı güç, gittiği yere özgürlük götürmedi, Suriye'ye de götürmeyecek.

ABD askerlerinin de Bağdat'a girdiklerinde "sevgiyle" karşılandıkları söylenmişti. Ancak bugünkü tüm katliamların, bombaların, IŞİD'in, göçlerin sebebi, başta ABD olmak üzere büyük emperyalist güçlerin bölgedeki zenginliği yağmalamak amacıyla bölgeye gelmesi olduğunu açıkça biliyoruz.

Tüm büyük emeperyalist güçler, Ortadoğu'yu tıpkı dünya savaşlarında olduğu gibi talan edilecek alan gibi görüyor, hareket ediyor. Orada yaşayan halkların bir ya da ikisini destekleyip silah ve para ile donatıp, mevkiye getirip kendi adına şu veya bu şekilde savaştırıyor. Sonuçta, Ortadoğu kan gölüne dönerken, petrol batıya gidiyor, devletlerin arkasındaki büyük şirketlerin kasalarına oluk oluk para akıyor.

Dünya ekonomik krizi derinleştikçe, savaşlar, göç ve insani vahşet, daha da artacak. Bu ortamda tek çıkar yol, tüm Ortadoğu halklarının, emekçilerinin milli ve dini ayırımları bir yana bırakıp kendi çıkarları etrafında birleşmesi olabilir.

Ancak birleşen halklar, herkesi gözeten bir gelecek oluşturabilir. (01.09.2016)

Emekçinin Gündemi

“İleri demokrasiden” OHAL'e teğet!

OHAL'den bu yana 90 bini aşkın kamu çalışanı, işten atıldı ya da geçici olarak görevinden uzaklaştırıldı. 12 Eylül 1980 askeri darbesinde 17 bin memur görevden alınmıştı. Bugünkü memur sayısı iki katından fazla artsa da, yarım darbe tam darbeyi geçti.

Aslında tüm yönleriyle bugünkü OHAL, hem geçmiştekileri hem de sıkıyönetim döneminden daha büyük kısıtlamalar ve hak kayıpları getirdi. Bunun da ötesinde bir gazetecinin yazdığı gibi güya “demokratik” Türkiye'de, 65 yaşında bir insan ömrünün 27 yıl 9 ayını OHAL ya da sıkıyönetimde geçirdi.

Bugünkü OHAL'in en temel farkı, bir bakanın açıkladığı gibi toplamda 1 milyar dolar tutarındaki şirketlere el konması, haraç mezat satılığa çıkarılması. Buralarda çalışan işçilerin, emekçilerin, bu şirketlere iş yapan daha küçüklerde çalışanların durumu gündeme bile gelmiyor.

Sadece özel sermayeye el konmadı, dev kamu kurumları kapatıldı; üniversiteler, sendikalar, binlerce dernek, vakıf, madya kurumu da yok oldu. Bazı insanlar, işlerini korumak için diğerlerinin geçmişini ortaya döküyor!

En çok etkilenen devlet kurumları; ordu ve hukuk sisteminin tamamı. Yargıçların beşte biri, 2.131 hakim ve savcı tutuklu, poliste sayı daha kabarık. Rize'de tüm hakim ve savcılar görevden alındı, çoğu hapiste. Erdoğan, siyasilerin, patronların, bürokratların, hacı hocanın, mafyanın, nasıl emirle, rüşvetle mahkeme kararı çıkardıklarını çok iyi bildiğinden, hiç birine güvenemedi.

Hapishanelerde yer olmadığı için 42 bin mahkûm için erken şartlı tahliye yasası çıkarıldı. Geçen yıl bu aylarda AKP'lilerin dilinden düşmeyen “bizi kıskanıyorlar”, ya da önceki yılki “ileri demokrasi getireceğiz” lafları şimdi ne kadar uzak.

Erdoğan “ustalık” dönemi için tüm siyasi iktidarı elinde toplamıştı, hatta ekonomik rant dağıtmayı da. Davutoğlu'nu emirlerine tam uymuyor diye göndermedi mi? Bu nedenle bugünkü gerilemenin, hak kayıplarının tüm sorumlusu en başta kendisidir. Mazlumu oynamaya hiç hakkı yok!

Türkiye tarihinde baskı dönemlerinin çoğunluğu, sağ hükümetler döneminde. 15-16 Haziran mücadelesinden sonra Demirel hükümeti, 4 ay süreyle sıkıyönetim ilan etmişti. 12 Eylül darbesinden sonra iktidara sağ partiler geldi, darbe yasalarını uyguladı. Sivil döneme geçildiğinde, fazla uzun sürmedi, Özal'ın başbakanlığında ANAP hükümeti, 1987'de OHAL ilan etti. 13 ilde başlayıp zamanla daraltılarak 2002'ye kadar 15 yıl sürdü ve askeri çatışmaların dışında, çoğu Kürt 5 bin insan öldürüldü.

Bu OHAL'in kaldırılması, DSP döneminde gündeme geldi AKP uyguladı. Bununla da yıllarca övündüler. 14 yıl sonra bu sefer tüm Türkiye'ye OHAL getirdiler.

OHAL esas olarak, siyasilerin elini serbest bırakıyor. Onlar da, zaten çok sınırlı olan hesap verme kaygısı taşımadan önemli gerilemeler yaptılar. İşe girişte, iş güvencesinde, kanunlardan yararlanmada, kısıtlamalar oldu. Hatta tüm askeri darbe dönemlerinde, Türkiye'den Şili'ye kadar her yerde ve her zaman yapıldığı gibi zorunlu “kesinti” de unutulmadı. 1980'de Özal'ın reklamıyla “zorunlu tasarruf, sonra Nema” dendi, şimdi “BES” deniyor.

İşte kapitalist düzenin “demokrasisi”, sadece sınırlı bazı kesimler için eğer kabul ederseniz en iyi ihtimalle, sadece on yıl kadar sürdü. Bu süre işçi sınıfı için hiç geçerli değil. Kürt halkı, kadınlar için de. (31.08.2016)

İşçi eylemleri ve grevler

Medya ve boyalı basın söz etmek istemese de, grevler ve işçi eylemleri var. Ekonomik krizin etkisiyle satın alma gücünün gerilemesi ve çalışma şartlarının kötüye gitmesiyle işçi sınıfındaki tepkiler artıyor.

Bursa'nın Gemlik ilçesindeki gübre fabrikasında çalışan Petrol-İş üyesi 355 emekçi, toplu sözleşmelerinde anlaşmaya varılamaması sonucu grevde. Fabrikada üretim durdu ve sadece güvenlik amacıyla 18 işçi kaldı. Patron, işçilerin %25 ücret artışı ve geçmişe dönük iyileştirme tekliflerini kabul etmeyence işçiler de haklı olarak grev kararında ısrar etti. İşçiler, üretimden gelen güçlerini kullanarak hak ettikleri zammı almaya çalışıyor. Yani patrona anladığı dille hitap ediyorlar!

Sosyal-İş (DİSK) ile Metro Grosmarket arasında anlaşma sağlanamadığı için ülke genelinde 37 markette grev başlayabilir. Normalde TİS işçilerin hak ve ücretlerini korumak ve iyileştirmek içindir ama Metro patronu bu açıdan bakmıyor ve yaptığı teklif, iyileştirmeden çok, 11 yıllık sendikal dönemde kazanılan mevcut hakları geriletiyor.

Benzeri, İzmir'deki YATSAN fabrikasında çalışan 730 işçi için de geçerli. İşçilerin, insanca yaşama yetecek ücret ve sosyal hak taleplerini kabul edilmediği için TİS görüşmeleri tıkandı. İşçiler fabrikaya grev kararının asılmasını bekliyor.

Avcılar Belediyesi'nde işçiler eylemde. 800'ün üzerinde Belediye-İş üyesi taşeron işçi, 1.5 aydır ücret alamadı. İşçiler, şantiye içinde tuvalet ve ellerini yüzlerini yıkayabilecek lavabo istiyor. İki günde bir eldiven verilmesi gerekirken iki haftada bir dağıtıldığını, iş kıyafetlerinin yetersiz olduğunu açıkladılar. Sendikalaşma nedeniyle de işten atılan arkadaşlarının geri alınmasını istiyorlar. İşçiler, CHP'li belediye başkanını ve CHP'yi haklı olarak eleştirdiler. İşçiler "Bir yandan Veli Ağababa (CHP Genel Başkan yardımcısı), emekten ve haksızlıklardan bahsederken diğer yandan kendi belediyelerinin haksızlıklarını görmezden geliyor" dediler.

Benzer bir mücadeleyi TEDİ Depo işçileri veriyor. DİSK Limter-İş'e üye oldukları için 32 işçi işten atıldı ve Avcılar ile Bakırköy depolarında günlerden beri direniyorlar. Direnişçi işçiler, özel güvenliğin saldırısına uğradı, patron düzenini koruyan polis 4 işçiyi gözaltına aldı. Bir TEDİ işçisi, "Patron 250 mağaza açtı, biz aynı ücreti alıyoruz" diye durumu özetledi.

Bir de FETÖ mağduru işçiler var. Akfa Holding'e FETÖ operasyonları çerçevesinde el konulduğu için ona bağlı olan Emaar Square inşaat şirketinin 1.800 işçisi, haklarını alamadan işsiz kaldı. İşçiler, haklarını almak için protesto eylemleri düzenledi. Bu eylemleri desteklemek gerekiyor ve AKP hükümeti, işçilerin haklarını vermeli. AKP'nin eski ortaklarıyla düşman olmasında işçilerin hiçbir suçu yok ve bedelini de ödemek onlara düşmüyor! (29.08.2016)

Vahşi nefret cinayetleri!

Transseksüel Hande Kader, kaybolduktan birkaç gün sonra tecavüze uğramış ve yakılmaş olarak bulundu. Hande, cinsel ayrımcılığa uğradığı için, Türkiye'deki beş milyonu aşkın kişiden oluşan işsizler ordusuna katılmaya mecbur bırakıldı; aynı nedenle ailesi tarafından da dışlandı. 23 yaşında, nefret cinayeti sonucunda vahşice katledildi.

Hande, öldürülen ilk transseksüel değil, son yıllarda artan, baskı ve şiddet sonucunda kendi hayatına son verenlerin sayısı da çok. Tüm bunlara, yaşam koşullarının da insan onuruna yakışır olmaktan uzaklığı ekleniyor.

Önceki ay ise, Suriye'den Türkiye'ye sığınan Muhammed Wisam Sankari, eşcinsel olduğu için öldürüldü. Onun öldürülüşü de caniceydi: Başı kesildi, Aksaray'da çöpe atıldı. Wisam, eşcinselliği gerekçesiyle sıkça tacize uğramış, evden atılmış, kaçırılıp tecavüze uğramıştı. Çevresinden gelen tehditler nedeniyle, "15-20 dakika için" evden çıktı, geri dönemedi.

Türkiye'de sadece kadın olmak, her an erkek şiddetine maruz kalmak, öldürülme tehlikesiyle yaşamak demek. Cinsel tercihleri, toplumun dayattığı çerçeveye uymayanlar ise çok daha büyük baskı ve tehdit altında. Üstelik dini ve milliyetçi gericilik, savaşlar nedeniyle erkeklik değerleri yaygınlaştıkça durum daha da zorlaşıyor. (01.09.16)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Patron işçileri bölmeye ve kendi isteklerini dayatmaya çalışıyor

Sendika temsilcisi olduğunda tepki çektiği için istifa etmek zorunda kalan bir işçi, bir sosyal medya paylaşımı yaptı. Bu paylaşımda; Coca Cola ve Nestle sözleşmelerinin nasıl bağlandığı vardı. Coca Cola'da 800 tl brüt, Nestle'de ise 475 tl brüt artı yıllık kıdem farkı olarak da 20 tl almışlardı. Bunun üzerine biz de madem o işçiler bu kadar zam alabiliyor bizde onlar kadar istiyoruz diyerek 500 tl bürüt zam isteğimizi, 750 tl'ye yükselttik. Şimdiye kadar olumsuz bir tepki ile karşılaşmadık, işçiler olumlu bakıyorlar.

Taleplerimiz arasında sözleşme dönemi boyunca kendi isteği haricinde işçi çıkartılmaması; taşeron çalışan depo ve temizlik işçilerinin kadroya alınması; işe yeni giren ve her sözleşme döneminde bir artmak kaydıyla iki ikramiye alan işçilerin dört ikramiye alması da var. Fakat bunlar ileri safha talepler olduğundan pek destek bulmuyor. Bıkmadan, bu konuda desteği arttırmaya çalışmak gerek.

Ay sonuna doğru sendika temsilcileri, akşam işyerine gelerek patron ve müdürlerle işçilerin sorunları konulu bir toplantı olacağını söylediler. Toplantının zamanı da ertesi gündü. Her bölümden iki veya üç işçi toplantıya katıldı. Birçoğunu sendikacıların veya idarenin seçtiği işçilerdi. Toplantı haberini alan ve idare tarafından belirlenip bizim güvenimizi kazanmış olan bir işçi hazırlık için bir şeyler yazmamız gerektiğini söyledi. Bunun üzerine üç işçiyle toplanıp sorunları maddeler halinde yazdık. Bu yazdıklarımızı da mümkün olduğunca çok işçiye okutarak onay aldık.

Hazırladığımız metinde ücret, amir baskısı, esnek çalışma ana maddeleri oluşturuyordu. Ve tüm bunların işçiye etkisinden bahsettik.

Toplantıya katılanların her birine söz verilerek dinlenmiş. İşçiler çoğunlukla ücret, servis ve yemeklerden bahsetmişler. Fakat makine dairesi bölümünden işçiler, geçmişlerindeki mücadelecilikleri gereği bir kişiye birden fazla iş yüklenmesi ve devamlı yer değiştirmelerden bahsederek bu uygulamanın bitirilmesini istedi. Teknik birimde çalışan işçiler, kendi işlerinin makinistlere yaptırılmasını istemediklerini söyledi. Yazdığımız metinle giden işçi arkadaş metni patrona vererek ana maddeler halinde metinde yazılanları tekrarlamış.

Patron ve temsilcileri ücretler konusunda bir düzenleme yapmak istediklerini fakat sendikanın sözleşmelerde karşılarına kendi istedikleri gibi gelmediğini söyleyerek işin içinden çıkmışlar. Birden çok iş yapılmasına ise artık global dünyada herkesin her şeyi yapması kadar doğal bir durum olmadığını söylemişler. Bu esnada söz alan işçinin "o zaman ben de sizin işinizi yapabilirim" demesi, hiç hoşlarına gitmedi elbette. Servis ve yemek gibi sorunları ise hemen halledeceklerini söyleyerek toplantıyı bitirmişler.

Bütün bunlar olurken sendika temsilcileri de orada bulunmalarına rağmen hiç müdahale etmemişler. Fakat bu gibi ortamlarda nerede durduğun önemlidir. İşçilerin arasında oturuyorsan farklı, patronun yanında oturuyorsan farklı algılanırsın. Sağ olsun temsilcilerimiz, patronun yanını tercih etmişler.

Toplantı sonrasında söylenenleri değerlendirirken, işçiler özellikle ücret konusunda sendikayı eleştirmeye başladılar. Düşük ücret almamızın sendikanın tavrından olduğunu söylediler. Müdürlerin sözleri işçileri etkilemiş.

Oysa doğru değil. Patron ve sendika, üç sözleşmedir, bizim baskımız sonucu seyyanen zam yapmak zorunda kaldı. Önümüzdeki sözleşmede bunu istemedikleri için böyle bir oyun oynuyorlar. Çünkü seyyanen zamla hem kasalarından daha fazla para çıkıyor hem de işçileri ufak ücret farklarıyla bölemiyorlar. Bizim yine seyyanen, bu kez Coca Cola ve Nestle işçileri gibi daha dirençli bir şekilde taleplerimizi yükselterek onların karşısına çıkmamız gerekiyor.

İşte bu sözleşme için 750 tl seyyanen zam isteğimizin hikayesi böyle. İşçiler şimdilik ikna olmuş görünüyor ve bu talep gittikçe yayılıyor. Önümüzdeki aylarda sözleşme yaklaştıkça durum daha da ciddileşecek. İşte o zaman, işçilerin birlikte neler yapabileceğini göreceğiz. (Bir işçi)

AKP, CHP ve MHP'nin "Milli Mutabakatı"

AKP ve Erdoğan'a karşı söylemediği kalmayan MHP, özellikle CHP ve Kılıçdaroğlu, şimdi nerdeyse "tek bir parti" gibi hareket ediyor. CHP, Taksim mitinginde AKP ve Erdoğan'a karşı tek bir eleştiri getirmedi. Yani AKP iktidarını desteklemenin ötesine geçmedi. Dahası CHP, büyük bir "şov" olan AKP'nin Yenikapı mitingine katılıp AKP ve Erdoğan'a beklenmedik bir destek verdi ve güçlenmesine katkıda bulundu.

CHP ve Kılıçdaroğlu, 15 temmuz öncesinde, Erdoğan ve çevresinin nasıl yolsuzluklara karıştığını, diktatörce davrandığını açıklayıp "yalancı" diye suçladığı Erdoğan'ı kastederek bir "diktatör bozuntusu" olduğunu söyleyip duruyordu.

Kılıçdaroğlu, tıpkı MHP lideri Bahçeli gibi Erdoğan ve yakın çevresinin 17 ve 25 Aralık yolsuzluk dosyaları yüzünden yargılanması gerektiğini söyledi. Pekala şimdi ne oldu?

Artık AKP ve Erdoğan kitlelere hizmet veren, servetlerine servet katmaktan vazgeçen, demokrasiyi yüzde yüz uygulayan, insan haklarına saygı gösteren, dinci gericiliği yaymaktan vazgeçen, "Hakimiyet Milletin" temellerinde mi hareket ediyor? CHP yöneticileri başka bir gezegende veya ayda mı yaşıyor?

AKP iktidarı, 15 Temmuz'un hemen ardından OHAL ilan edip kararnamelerle ülkeyi yönetmeye başladı. FETÖ'cuların "inlerine girip" yok etme iddiasıyla, kendlerine muhalif herkesi, her muhalefeti yok etmeye başladılar.

Solcu, komünist diye bilinen öğretim görevlilerinden, Erdoğan'ın "şereflendirdiği" Türkçe Olimpiyatlarına İETT otobüsleriyle yolcu taşınmasına itiraz eden 8 KESK üyesi belediye emekçisine kadar "FETÖ'cu" diye işten atıldı. KESK'in açıklamasına göre açığa alınan üye sayısı 452, tutuklu sayısı 10. Oysa kamuda, Gülencilerin ayrı sendika kurup, oraya geçtikleri çok iyi biliniyor.

Durumu fırsat bilerek şimdiye kadar cesaret edemedikleri bazı gerici uygulamaları da gündeme getirdiler; polise "baş örtüsü hakkı" bunların başında geliyor. İşte bu ortamda yobazlığın gericiliğin dozunu daha da artırıp eski tarikatçı, Milli Görüşçü, yeni emlak zengini TBMM Başkanı, Kahraman, daha rahatça "artık İslami bir Anayasa gerekli" (yani şeriat), "Che denen eşkıya benim gencimin yakasında olamaz" gibi gençlerin rozetleriyle uğraşıp Ortaçağ görüşlerini dayatmaya çalışıyor.

Kürt halkına karşı yaptıkları baskı ve şiddet de artarak devam ediyor.

Devleti yeniden şekillendireceğiz iddialarıyla, dünkü dostları, bugünkü can düşmanları FETÖ'cuları devlet kurumlarından kovarken, onların yerine güvencesi olmayan, sözleşmeli çalışanları getirerek patronların istediği "güvencesiz" emeği kural haline getirmek yolunda adımlar atılıyor.

AKP, MHP ve CHP'nin oluşturduğu "Milli Mutabakat" iddia ettiği gibi "Hakimiyet Milletindir" laflarına hiç uymuyor. İktidarın, onların suç ortaklığı ile yaptığı, patronların acımasızca uyguladığı sömürü, talan ve baskı düzenidir. Çünkü bu "Milli Mutabakat" iktidarı, patronların servetine servet katması için yardımcı olurken emekçilerin sömürüsünü artırıyor, hayat ve yaşam şartlarını kötüye götürüyor. Basit bir örnek darbeden bu yana bankaların kârı fırladı ama el konan şirketlerin işçilerinin ücreti ödenmiyor.

Hakimiyetin millette olduğu bir düzende işsizlik, yoksulluk, sefalet ücretleri, güvencesiz çalışma, baskı, ulusal ayırımcılık, keyfi rejim diye bir şey olamaz. Tam aksine herkesin normal koşularda çalıştığı, insanca yaşayabileceği bir geliri olduğu, işsizliğin ve sömürünün olmadığı, herkesin özgür olduğu bir toplum olurdu.

CHP yönetimi, kendine danışılmadığında, çevresini nemalandıramayacağı kararlarda, kısık sesle itiraz ediyor. Ancak hakları gerileten, baskıcı yasa ve kararnameleri iptal ettirmek için kılını kıpırdatmıyor. Oysa 1990'da, o zamanki adıyla SHP hiç olmazsa bunu yapmış, Özal'ın OHAL uygulamalarından bazılarını iptal ettirmişti.

İnsani düzeni AKP, CHP ve MHP "Mutabakatından" beklemek, ölü gözünden yaş beklemek" gibi bir şey.

Emekçiler ve yoksullar bir "Mutabakat" kurup böyle bir düzeni gerçekleştirebilirler ve tek çözüm de budur. (29.08.2016)

Moritanya

Tasiast madeninde grev!

Afrikalı Komünist Enternasyonalist İşçiler Birliği, gazeteleri *Le Pouvoir aux Travailleurs'nin (İktidar İşçilere)* 3 temmuz baskısında, Moritanya'daki Tasiast altın madeninde gerçekleşen şiddetli grevi anlattılar.

İşçilerin grevi, Tasiast madenindeki altın üretimini 18 gün boyunca tamamen durdurdu. Moritanya'nın başkenti Nuakşot'un 250 kilometre kuzeyindeki maden ve madenin fabrikası, Batı Afrika'nın en önemlileri arasında yer alıyor. Şirket, maden ve fabrikada toplam 2,600 işçiyi istihdam ediyor, ki bunların "kadrolu" olanlarının sayısı 1.000'i geçmiyor. Geri kalanlar "geçici" ve taşeron işçiler. Maden 2010'dan beri, Kanadalı şirket Kinross Altın Kurumu'nun bir parçası; ayrıca yerel bir aracı olan Tasiast Moritanya Limited Şirketi tarafından işletiliyor.

Grev, 23 Mayıs'ta, şirketin kârı artırmak amacıyla ücretleri düşürme kararı almasına karşı bir tepki olarak başladı. Hareketi yürüten ana sendikalardan biri olan Moritanya İşçileri Genel Konfederasyonu'nun (CGTM) sekreteri Abdallah Nehah şöyle açıkladı: *"15 Mayıs'ta başlamak üzere, şirket; sağlık sigortasına ödedikleri payları %100'den %80'e, vergiye olanları %75'ten %25'e, dört ayda bir ödenen ikramiyeleri ise bir aylık çalışma ücretinden beş günlük çalışma ücretine düşürmeye karar verdi… Bu sosyal yardımlar işçilerin ücretlerinin bir parçasıydı ve her iki tarafın pazarlığı ve anlaşması olmaksızın azaltılmaları düşünülemezdi."*

Bu karar bardağı taşıran son damlaydı. Hoşnutsuzluk uzun süredir artıyordu. 2013 Ağustos'unda, birtakım ücret ve sağlık sigortası talepleri ile bir grev patlak vermişti. 2015 Ekim'inde, işten çıkarmalara karşı öfkeli bir hareket meydana geldi. İşçiler, yönetimin birkaç yıl önce verdiği 4,000 yeni işçi alma sözünü unutmamışlardı. Ancak 2013'ten beri, iki kez işten çıkarma yaşanmıştı: 2013'te 300 işçi, 2015'te 148 işçi işten çıkarılmıştı.

Yönetimin, işçi sayısını azaltma ve sosyal yardımları kısma yolu ile kârı artırma açlığı, en son yaşanan grev için kışkırtıcı oldu. İşçiler daha da öfkeliler, çünkü emeklerinin sonucu olarak çıkarılan büyük miktarda altının her gün fabrikadan taşındığını, yönetimin ise halen, küçücük kazançlarını daha da azaltmak istediğini görüyorlardı.

Grevde geçen ve fabrikanın kapalı bulunduğu 18 günün sonunda, yönetim nihayet geri adım atmak zorunda kaldı. Başta, hareketi kırmaya ve grevci işçilerin yerine taşeron işçileri getirmeye çalıştılar. Ancak bu girişim başarısız oldu ve yönetim, grevci temsilcilerini pazarlık için çağırmaya mecbur oldu. Şirket, ücret kesintilerini askıya aldıklarını ve sendikalar ile pazarlığa sunulacağını resmen açıkladı. Hiçbir grevcinin işten atılmayacağına ve pazarlık olmaksızın hiçbir önlemin alınmayacağına dair söz verildikten sonra, işçiler işe döndüler.

Yönetimin, ücretleri düşürme planından tamamen vazgeçtiğini garantileyecek hiçbir şey yok. Yönetim, işçilerin gardlarını düşürmelerini hissetmek için tetikte bekliyor. Amaçları her şeyden önce, madene yatırım yapanları zengin etmek için kârını artırmak. Ancak grev sırasında işçiler, örgütlü güçlerini sergilediler ve alçakça saldırılara karşı kendilerini koruyacaklarını yönetime gösterdiler.

Yemen

Siviller bombalanıyor

Yemen'de iktidar, Suudi Arabistan ve Kuveyt gibi Sünni ülkelerin de yardımıyla mart 2015'ten bu yana İran'nın desteklediği Husi isyancılara karşı feci bir savaş sürdürüyor. İran ile Suudi Arabistan, bölge hakimiyeti için yarış halinde. Birleşmiş Milletler 3,5 aydan beri Yemen ile ilgili görüşmeler sürdürüyordu, 8 ağustosta başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından şiddet yeniden başladı.

UNİCEF'in verdiği bir habere göre Suudi Arabistan etrafında oluşan koalisyon güçleri 13 ağustosta, Suudi Arabistan sınırına yakın bir kent olan Haydan'da bir Kuran okulunu bombaladı. 6 ile 16 yaşlarında olan on çocuk öldürüldü, 28'i ise yaralandı. 9 ağustos günü ise Başkent Sana, yoğun bir bombardımana uğradı. Halktan gelen bir bilgiye göre bombalanan bir cips fabrikasında 14 kişi öldürüldü. Yine koalisyon askeri güçleri, 15 ağustosta Sınır Tanımayan Doktorlar yardım örgütüne ait bir hastaneyi bombalayıp 11 kişinin ölümüne yol açtı. Bu yardım örgütü, zengin ülkelerde sesini duyurma imkanı olduğu için bu saldırı, medya tarafından gündeme geniş bir şekilde taşınabildi.

Yemen, bir buçuk yıldan beri iki tarafın yol açtığı şiddet nedeniyle harap olmuş durumda. Resmi verilere göre 6 bin 400 ölü, on binlerce yaralı ve de evini terk etmek zorunda kalan 2.5 milyon insan var. Kasıtlı olarak pazar yerleri, hastaneler ve okullar, terör saldırılarının hedefi olduğu için sivil halk arasında çok ölü ve yaralı var.

Geçen haziranda Birleşmiş Milletler, yukarıdaki nedenden dolayı Suudi Arabistan'ı, çocuk haklarına saygı göstermeyen ülkeler listesine ekledi. Ancak sadece birkaç gün sürdürdü.

Bir araştırma Yemen'de çatışmaların başladığı günden bu yana öldürülen 785 çocuğun %60'ı Suudi Arabistan ordusu tarafından öldürüldüğünü belirtiyor. Suudi Arabistan yöneticileri, Birleşmiş Milletler'e yaptığı yardımları kesmek tehdidinde bulunduğu ve Fransız ile ABD'li silah tüccarlarının büyük müşterisi olduğu için Birleşmiş Milletler geri adım attı. Suudi Arabistan'ın büyük güçleri duyarlı kılacak bazı kozları var!

Her ne ise, ne ÜNİCEF yetkililerinin duyuruları ne de Birleşmiş Milletler'in raporları, Suudi Arabistan ve İran'nın Yemen'de savaşın sürmesine engel olmayacak. LO (19.08.2016)

ABD

Amerikalıların ücretli izni giderek azalıyor

ABD'de ücretli izinlerle ilgili hiçbir yasa yok. Bu durumda ücretli izin, işyerindeki sözleşmelere, emekçinin özel konumuna ve kıdemine göre değişiyor.

İşte bundan dolayı, resmi verilere gör ABD'li emekçilerin dörtte birinin ücretli izin hakkı yok. İzin hakkı olanlar tam gün çalışanların sadece %10'unun, yarım gün çalışanların ise %60'ını kapsıyor. ABD'li emekçilerin ortalama yıllık ücretli izin hakkı sadece 11 gün. Bunların bile üçte biri izin günlerinin tümünü alamıyor.

Ayrıca bu emekçilerin üçte biri, izin günleri boyunca internet, telefon gibi araçlarla çalışmak zorunda. İki hafta boyunca kesintisiz ücretli izin olanağını kullanabilen emekçi sayısı küçük bir azınlıktan ibaret. Üç hafta boyunca ücretli izin kullanabilenler ise "happy few" diye adlandırılan küçücük bir azınlığa mensup!

Her zaman böyle değildi. 1960'lı yıllarda, ABD'deki çalışma şartları şimdiki Avrupa'dakilerine benziyordu. Yarım yüzyıl içerisinde ABD'deki kapitalist saldırılar, işçi sınıfı hareketindeki gerilemeler ve sendikaların verdiği tavizler nedeniyle çok feci bir gerileme yaşandı. Şimdi bir erkek memur, 1970 yılına göre yılda 100 saat daha fazla ve bir kadın memur ise yılda 200 saat daha fazla, yani, yılda 5 hafta daha fazla çalışmak zorunda.

Tüm bunlar, işçilerin yaşam şartlarındaki feci gerilemeyi gösteriyor. Bizlere, dünyanın en ileri ekonomisine sahip olduğu, dünyanın en güçlü ülkesi olduğu ve burjuvazisinin en zengin olduğu söylenen bir ülkede yaşanıyor. Spark (19.08.2016)

__Yunanistan__

Yeni iş yasası

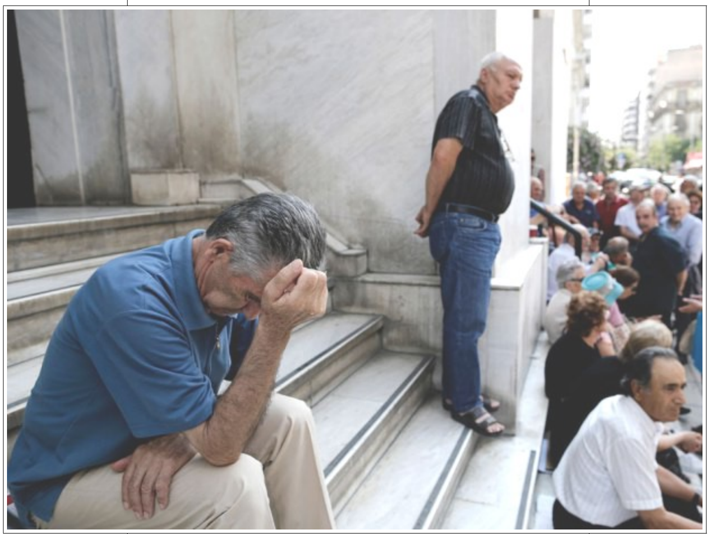
Yunanistan, borç veren üç kurum olan Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve IMF ile bir yıl önce imzaladığı anlaşma gereği, eğer 2.8 milyar avro borç almak istiyorsa yeni bir iş yasası oluşturmalı. Yeni iş yasası şu ana kadar oluşturulmasa da, şimdiden yeni yasanın, zaten krizden çok darbe yemiş bir ülkede, emekçiler için ne gibi felaketlere yol açacağı görülüyor.

Zaten yetersiz olan asgari ücretin (brüt 586, net 480 ve 25 yaş altında olanlar için 511 avro) düşürülmesi ve de özel sektördeki bir veya iki aylık ikramiyelerin ve bazı başka hakların kaldırılması isteniyor. Özcesi, artık patronlara istedikleri gibi keyfi davranma olanağı verilmek isteniyor. Örneğin patronlar sıfır saat güvenceli, "açık sözleşme hakkı", gibi haklara sahip olacak. Yani patron ne çalışma süresini ne maaş miktarını ne sosyal hakları belirtmek zorunda olmayacak. Kısacası patron, her istediğini yapabilecek.

Ayrıca işten atılma tazminatı miktarı azaltılacak, patronlar toplu tensikata daha kolay başvurabilecek ve işkolu toplu sözleşmeleri iptal edilecek. Artık patronlar, istedikleri sarı sendika ile hatta sözde işçileri temsil eden kişilerle bir işyeri anlaşması imzalayabilecek! Tüm bunlara ek olarak, işyeri temsilcilerine tanınan süre hakkı azaltılacak, grev hakkına sınırlama getirilecek ve patronlara yeniden lokavt hakkı tanınacak.

Elbette bir çok patron, bu saldırıları uygulamak için yeni yasayı beklemedi. Esneklik uygulamaları artık neredeyse genelleşti, asgari ücretin de altında ücret uygulanıyor ve ücretin ya tamamı ödenmiyor veya aylarca geciktiriliyor. Patronlar, iş yerlerinin büyüklüğüne göre, gerçek olsun veya olmasın, mali sorunları olduklarını iddia ediyorlar.

Yapılan son bir araştırmaya göre 470 bin işçi tam günlük iş bulamadığı için, yarım gün veya haftada birkaç saat

çalışıyor, ayda sadece 100 ile 400 avro arası brüt maaşa mahkum. Sigortasız çalışma dayatmaları genel uygulamaya dönüşmek üzere. Örneğin iş ilanlarının bazılarında "sigortalı çalışma" olanağına vurgu yapılıyor. Yani sigortalı çalışma, istisna ve sigortasız çalışma önerisi genel uygulama aşamasına geldi.

Emekçiler için normal şartlarda yaşayabilmek gittikçe çok daha güç. Daha çok insan, geçinebilecek ücret alabilmek için iki veya üç işi birden yapmak zorunda kalıyor. Bazı emekçiler, normal işlerine ek olarak garson, eğitimci veya temizlikçi olarak çalışmak zorunda. İşsizler, en iyi hallerde bile sadece bir yıl boyunca işsizlik tazminatı alabilir ve aylık 350 avroyu geçmiyor. Tüm emekçilerin dörtte biri ve gençlerin yarısı işsiz.

Bu ortamda, aile içi dayanışma durumu idare etmeye yarıyordu ama şimdi, emeklilik maaşlarındaki düşüşler nedeniyle bu da çözüm olmaktan çıkıyor ve aile desteği diye bir şey kalmıyor. On binlerce yoksul emekçi, vergisini ve temel ihtiyaç olan gaz, elektrik faturalarını ödeyemez duruma düştü ve hatta günlük gıda harcamaları için gerekli paraları bile yok.

Yunanistan devleti, borçlu olduğu kurumlarla Eylül ayında yeniden masaya oturmak zorunda. Yunan hükümeti, görüşmelerden söz ediyor ama karşısındaki hükümetlerin ve bankacıların temsilcileri için görüşme diye bir şey yok.

Alacaklılar bitmez tükenmez borçların tamamını, sonuna kadar kitlelere ödetmeye kararlı ve Çıpras da onlara teslim olmuş durumda. Çıpras'ın bu durum karşısında yaptığı tek şey en yoksullara biraz daha fazla sosyal yardım yapma vaadinde bulunmak. Ancak yıllar boyunca çektiklerinden, her saldırının daha da feci olduğunu gören, çok yorgun duruma düşen ve de morali bozulan kitleler bu vaatlere inanmıyor. LO (19.08.2016)

Nurjuvazi ve siyaset

Anayasasında 80 yıldan fazladır "laik" olduğu yazan, tarikatların yasak olduğu Türkiye'de, bir tarikat etrafında örgütlenen generallerin, bürokratlarla birlikte askeri darbe yapmaya çalışması, çelişkili görünebilir. Ancak Türkiye'nin "laikliğine" ve sözde tarikat "yasağına" yakından bakarsak şaşırtıcı olmadığı görülür.

Tarikatlar devlet denetiminde

Osmanlı'da, devletin sosyal kurumları, sosyal hizmetleri yoktu. Sadece büyük şehirlerdeki camilerin etrafında, yardım yapılırdı. Anadolu'da bu işi tarikatlar görüyordu.

Cumhuriyetin kuruluşundan sonra M. Kemal, kendisi hakkında ölüm fermanı çıkaran, "hilafet" bahanesiyle padişahı yani eski düzeni savunan tarikatları yasaklattı. Kısa bir süre sonra da, hükümete bağlı bir kurum olarak dini, devlet adına denetim altında tutan "Diyaneti" kurdurdu.

Buna zorunluydu çünkü cumhuriyet, savaşlardan, yoksulluktan mahvolmuş Anadolu köylüsüne hiçbir sosyal yardım, ekonomik refah ve bilimsel bakış götüremedi. Tarikatların kapatılmasının neden olduğu boşluk, cumhuriyetin modern kurumları; eğitim, hukuk, siyasi parti, sendika, dernek gibi örgüt ve kurumlar tarafından doldurulamayınca, tarikatlar kaldığı yerden sürdü. Ancak bu kez gizli çalışmayı ve örgütlenmeyi öğrendiler, bir de Kemalist devleti, CHP ve kendilerini cezalandıran orduyu, düşman bildiler.

Bugün Diyanet, birçok tarikatı kabul ediyor, okullarda ders kitaplarında öğretiliyor. En yaygın mezhep olan Sünniliğe bağlı; Nurcular, Nakşibendiler, Kadiriler, Süleymancılar ve diğer tarikatlar var.

Gülen'in içinden glediği Nurculuk tarikatının lideri Bitlisli bir Kürt olan Said'tir. Edirne müftülüğü de yapan, sonradan dinsizliği seçen ve İslam açısından yazılarını inceleyen Turan Dursun, İslam karşıtı, çelişkili olduğu gösterir ve onun için "cahil bir adam" der.

İsmini, 1873 yılında doğduğu Bitlis'in Nurs köyünden alan Said, kısa bir süre bir molladan eğitim alır. "Zehra" isminde bir medrese kurma amacıyla para toplamak için İstanbul'a gider. Padişahın denetimindeki gerici ayaklanma olan 31 Marta katılır. Yakalanır ve yargılanır, hapsedilir. Hilafeti savunun "İttihad-ı Muhammed-î" kuruluşunda yer alan Nursi, fikirlerinin saçmalığından olacak, bir ara akıl hastanesine yatırılır. Kurtuluş Savaşı'nın amacının Halifeliği yaşatmak olduğunu sanar ancak M. Kemal'le görüşünce, karşı çıkar. Van'a gider ve orada Risale-i Nur adı altında makaleler yazar. 1930'larda Kürt isyanı sırasında sürgün edilen Said, birbirinin tekrarı olan 130 parça makale yazdığı Urfa'da, 1960'ta öldü.

Mirasyedi öğrenciler

Nurcular, Said-i Nursi'nin ölümünden hemen sonra, 1960'larda "yazıcılar" ve "okuyucular" diye ikiye bölündü. Gülen, iki akımın dışındadır. Yazıcılar, Said'in yazılarının anlaşılır şekilde Türkçe basımına karşı çıkıp kimsenin anlamadığı Osmanlıca çoğaltanlar; Okuyucular ise Türkçe basımını yapıp okuyan herkesin anlamasını sağladıkları için bu ismi aldı. Gülen ise Said'in metinlerini kendisi yorumlar ve ses ve görüntü kasetleriyle aktardığı için "hitabet" yolunu kullanır. İşte temel ayrılık budur!

Ayrıca siyasi, ekonomik, kişisel nedenlerle onlarca bölünme ve tarikat var. Tarikat yönetici ve üyeleri, dini inzivaya çekilmiş kişiler değil, her zaman ekonomik faaliyet içinde olduklarından siyasetin de içinde oldular.

Önemli bir kısmı yerel eşraf olan tarikatçılar, büyümelerine bağlı olarak, Türk burjuvazisinin farklı kesimlerini oluşturdular. Aynı zamanda siyasi partilerin de.

Anadolu sermayesi ve siyaset

AKP'nin kurucu kadrolarının ve Erdoğan'ın içinden geldiği Türk-İslam karışımı "Mili Görüş", tarikatlarla iç içe birçok siyasi parti ile var oldu. Milli Görüş'ün sözcüsü, Nakşibendi Erbakan, 1969 seçimlerinde, bağımsız aday oldu. Erbakan "Anadolu sermayesini" temsil ettiğini söylüyordu: "Ekonomi, büyük şehirlerdeki tüccarların lehine işliyor ve Anadolu tüccarı öksüz... İhracatın aslan payı komprador burjuvazinin ve mason azınlığın hizmetindeki üç-dört büyük şehre gidiyor." Erbakan, kitlelerin oyunu kazanmak içinse "ağır sanayi" kurulmasına ve ekonomik bağımsızlığa vurgu yapıyordu.

Bu laflarına rağmen kendisi, hem partisinin hem de Bosna'ya yardım amacıyla toplanan paralarla külçe altın alıyordu!

Büyümek isteyen "Anadolu sermayesinin" bir ayağı, azgın sömürü ile kâr getiren işyerinde diğer ayağı tarikatın içindeydi. Kendini büyük burjuvaziden, Anadolulu olarak ayırsa da aslında sadece küçük olmasıyla ayırıyordu.

1970'te, Adalet Partisi'nden gelen milletvekilleriyle Nurcular, Nakşibendiler ve Kadiriler birlikte Milli Nizam Partisi'ni kurdu. Nurcular, dördüncü evliliğini 20 yaşındaki öğrencisiyle yapan birini partinin başına getirmek istiyordu ama Erbakan geldi.

Bazı Nurcular, yeni bir partinin kurulmasına karşı çıktı çünkü sağcı Demirel (Adalet Partisi), Said-i Nursi'nin küçükken başını okşayıp "ileride büyük adam olacak" dediği seçilmiş politikacı ve Said-i Nursi'nin oy verdiği Menderes'in devamıydı.

Menderes, 1960 askeri darbesiyle iktidardan düşürüldü ve iki bakanıyla asıldı. ABD'nin Marshall yardımıyla aldığı parayı, bir yandan köy ağalarına ve kasaba eşrafına dağıtarak "Türkiye'yi küçük Amerika yapacağız" diyor, diğer yandan Kemalizm'in laiklik adına yaptıklarının tümünü tersine çevirerek gericiliği körükleyerek iktidarını sürdürüyordu. Gerçekten de burjuvazi için "büyük adam" oldu, yapacakları bitip ABD'nin desteği kesilince, kenara çekilmeyi

bilemeyip SSCB'ye yanaşmaya çalıştığında darağacına gönderildi.

Tarikatlar bu dönemde, epeyi palazlandı, destek, itibar gördüğü ve yasaklardan fazla etkilenmediği için önce Menderes'i, sonra devamcısı olduğunu söyleyen aynı sağ siyaseti savunan Demirel'i destekledi.

12 Mart 1971 askeri darbesi sonrası, Milli Nizam Partisi kapatıldı. Fakat generaller, Erbakan'ı kaçtığı İsviçre'den geri çağırıp aynı üç tarikatın ittifakıyla 1972'de Milli Selamet Partisi'ni kurmasına olanak verdiler.

Kısa sürede, tarikatlar partide iktidar kavgasına tutuştu. Erbakan, seçim kongresinin açılışında, 14.00'ten 23.00'e kadar, sekiz saat konuştu! Çünkü yönetim değişikliğine karşıydı. Partide her çekişmede, aynı tavır aldı.

Partideki tarikat tartışması, tüm siyesi sistemi etkileyecek düzeye yükseldi; çalışma bakanı, meclis yöneticilerinin istifasına kadar uzadı. Sonunda 16 Nurcu ve Kadiri milletvekili, bir bildiri açıklayarak, partiden ayrıldı: "MSP idarecilerinin çok güzel sözler söyleyerek vaatlerine rağmen, icraatta unutulur görünmüş hatta bazen aksine hareket edilmiştir... Faize karşı çıkılmış, yüksek kademede birçok MSP'liye faizle kredi temin edilmiş, israftan bahsedilmiş; devletten bedava para alma, devlet kesesinden ziyafet, gösterişli tören ve araba saltanatı MSP'nin hiç burkulmadan yaptığı hususlar olmuştur."

Partinin durumunu da çok güzel anlattılar: "Allah rızası için partiye giren veya taraftar olanlar, baştakilerin müsamahası ve hatta teşviki ile otomobil, kamyon, traktör sahibi olmak; kredi almak; hatta çalışmadan para kazanmak için idare meclisi azalıkları, murakıplık, müşavirlik ve torba kadrolardan memur olmak hevesine düşürüldü. Partiye gelir temini diye teşkilat mensuplarının, işadamlarının önlerine düşerek iş götürmek için kılavuzluk etmesi ve bu hareketlerin baştakilerce benimsenmesi, rüşvet dedikodularına vesile olmuştur... İthal edilecek mallar için tahsis belgelerinden cami yardımına kadar MSP'li olmak veya MSP'lilerin önüne düşerek getirdiği adam olma vasfı aranmıştır."

Söylenenlerin tamamı bugün AKP için geçerli; sadece yeni iş ve çıkarlar için yeni kelimeler var.

Tarikatların siyasete ilgisi ekonomik çıkarlar içindi! Erbakan, işte bu çıkar ilişkileri nedeniyle o dönemin parçalanmış siyasi ortamında hem sağın Adalet Partisi ile hem de tarikatların sözde düşman ilan ettikleri Kemalist CHP ile koalisyon hükümetleri kurdu. Ekonomik rantın, siyasiler aracılığıyla paylaştırıldığı, devlet eliyle burjuvazi yaratıldığından, iktidardan bir iki koltuk için din, iman, fazla bir şey ifade etmedi.

Bu süreci bitiren, 1970'lerin sonlarına doğru başlayan ekonomik kriz ve bir hamlede devleti, burjuvazinin yeni ihtiyaçlarına göre biçimlendirmek üzere hazırlanıp uygulanan 1980 askeri darbesi oldu.

12 Eylül 1980 askeri darbesi

1980 darbesindenden sonra tarikat yöneticileri, doğrudan ticareti bırakıp, yazar çizer tayfası oldu, üyeler de patron.

Sola karşı "tekbir" diye bağıranlar, artık "tekbir giyim" sahibiydi. Ve kâr işlerine bakarken, ne tarikatın ne de İslam'ın kısıtlamalarını dikkate aldı.

Darbede generaller iki yıl iktidarda kaldı ancak ekonominin ipleri, büyük sermayenin en önemli adamı, kendisi de orta boy bir patron olan, metal işkolundaki patron sendikası yöneticiliğinden, devlet yöneticiliğine getirilen Turgut Özal'ın elindeydi. Bu arada kendilerine laik, Kemalist diyen generaller, okullarda din derslerini zorunlu kıldılar ve okuldan çok cami inşa edilmesini ihmal etmediler.

Darbe öncesinde bizzat başbakan Demirel tarafından, o dönem önemli bir kurum olan DTP'nin başına getirilen (Devlet Planlama Teşkilatı) Özal, ekonomik krizdeki burjuvaziye ve hükümete çıkış planı hazırladı.

"24 Ocak Kararları" adıyla bilinen bu reçete, Türk burjuvazisinin dışa açılmasını, Türkiye pazarının uluslar arası pazara eklenmesini ve bunun için de işçi sınıfının ezilmesini içeriyordu. 24 Ocak Kararlarının ilk adımı, fabrikalarda sözleşme zamlarının dondurulması, paranın değerinin düşürülmesi (devalüasyon) ve kamu ürünlerine yüksek zamdı. İşçi sınıfının müthiş tepkisiyle karşılaştı.

İşte o zaman burjuvazi, normal siyasi sisteme bu kararları uygulamayacağını anladı. Sekiz ayda, hızla askeri darbe ortamı oluşturuldu. Ekonomik ve siyasi sistem tıkandı, çatışma, kargaşa çıkarıldı. Aşırı sağ ve İslamcı militanlar, bu dönemde epeyi iş görüp bu sayede güçlendiler, başlarına buyruk oldular. Darbe geldiğinde, kendisini ezeceğini bilen işçi sınıfının çoğunluğu, harekete geçmedi zaten hiç kimse, Erdoğan'ın yaptığı gibi darbeye karşı mücadeleye çağırmadı.

Özal, generallerin hükümetinin bakanı oldu. Özal da, tıpkı Erdoğan gibi Erbakan'ın MSP'sinden gelme. 1971'de MSP'den milletvekili adayı oldu, seçilemedi. Darbeden sonra ANAP'ı kurdu, başbakan, sonra da cumhurbaşkanı oldu.

Ailesi Nurcu olarak bilinen Özal'ın selamı, iki elini başının üzerinde birleştirmesiydi ve herkes bunun, tarikatların birliğini sembolize ettiğini biliyordu. Cumhurbaşkanı olduğunda dini çevreler "seccade meclise çıktı" diye sevindiler.

Özal'ın denetimindeki DTP 1983'te, ilk kez ekonomi dışında toplumu biçimlendirmeyi içeren bir rapor açıkladı. Bu raporda, "yabancı sosyalist ideolojileriyle gençlerin kültürel ve manevi değerlerinin yozlaştırılması, gençleri milli kültürden ve Sünni inancından kopararak batının kültürünü taklide yöneltiyor" deniyordu. Bugüne gelen yolu döşeyen rapor, Sünni mezhebi, ulusal kimlik halinde tanımladı, devlet olanaklarıyla toplumun biçimlendirmesi amaçlandı. Başarıya ulaşıldı da.

Böylece İslamcılar, darbeci generallerle birlikte devletin içinde yer aldı, işçi hareketine ve sola karşı din kullanıldı. Mumcu'nun ortaya çıkardığı gibi laik ordunun generalleri, 1982-1984 yılları arasında, darbeden kaçanların yoğun olarak yerleştiği Almanya'da, Diyanetin gönderdiği imamların ücretini Rabıta Örgütü üzerinden, Suudilerden gelen parayla ödüyordu. Elbette bu paranın bir kısmı, sonra ANAP, AKP çizgisinde devam eden siyasetçilere ve İslamcı patronlara (Tıvınıklı, Bayraktar, Teymur, Kalyoncu, Kalaycıoğulları; bugün en büyük patronlar arasında) aktarıldı.

Bu dönemde ve sonraki yıllarda, Nakşibendiler ve Nurcular Diyanet üzerinden, Süleymancılar Kuran kursları üzerinden örgütlendi. 1983'te Erbakan'ın çizgisi Refah Partisi ile bu ortama eklendi.

Devam edecek...

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

İkinci Dünya Savaşı'nın vahşeti unutulmamalı!

Nazi Almanyasının Polonya'yı işgale başladığı 1 Eylül, İngiltere ve Fransa'nın, Almanya'ya savaş ilan etmesi sebebiyle "Dünya Barış Günü" olarak kutlanıyor. Aslında, 1 Eylül hakkında söylenenlerin çoğu doğru değil!

Buna rağmen, Kürt siyasi parti ve örgütlerin "Barış" gününe sahip çıkmaları, kimlerin safında olmaya çalıştıklarını da gösteriyor.

İkinci Dünya Savaşı, aslında Fransa için 1939'da, İtalyan ordularının işgali sebebiyle Etiyopya için 1935'te, Japonya'nın işgal etmesi sebebiyle Çin için 1937'de, Almanya tarafından işgal edilmesi nedeniyle Avusturya için 1938'de, İtalya'nın işgali nedeniyle Libya ve Mısır'da 1940'ta başladı ve ancak Aralık 1941'de dünya savaşına dönüştü.

Savaş, birdenbire başlamadı. Taraflar arasında görüşmeler, anlaşmalar, tekrar tekrar görüşme ve konferanslar yapıldı.

Hitler başkanlığında, İngiltere, Fransa ve İtalya temsilcileriyle 1938'de Münih Konferansı yapıldı. Bu tarihte Afrika'yı saymasak bile Alman orduları, Avusturya'yı, Çekoslavakyanın bir kısmını, Belçika sınırında Ren bölgesini işgal etmişti. İtalya Arnavutluk'u ezmişti. Buralarda yaşayan halkların acıları bu emperyalist politikacıları hiç ilgilendirmedi, Hitler'le egemenlik alanları için pazarlık yaptılar.

Savaşın gelişini, sadece patronlar, siyasetçiler değil, emekçiler de gördü ve engellemeye çalıştı. Avrupa halkları, "Büyük Savaş" denen Birinci Dünya Savaşı'nın vahşetini yaşamıştı, hiç kimse bir daha böyle bir şeyin olacağını aklına getirmiyordu. Ancak aynı kuşak, ikincisini de yaşadı.

Savaş, 1929 krizinin uzun vadeli sonucuydu. ABD'de başlayan derin kriz, hızla yayıldı. Daha o zaman, bugün "küreselleşme" denen emperyalizm, yani finans sermayesinin hakimiyeti tüm dünya ekonomisini ve siyasetini birbirine eklemişti. Kapitalist ekonominin kriz ertesi yıldan itibaren Avrupa'yı vurdu ve sistemi derinden sarstı.

Patronların ilk tepkisi, düşen kâr oranlarını korumak için işçilerin ücretlerine saldırmak, dünyanın başka bölgelerinde yeni pazarlar bulmak için çığırtkanlık yapmak oldu. Devletlerini, hükümetlerini, başkasının pazarına el atmak için bir de sipariş almak için silahlanmaya yönelttiler. İşte bu ortamda emekçiler, tepki gösterdi.

1934-1938 arasında, ABD, İspanya, Almanya ve Fransa'da büyük bir grev ve mücadele dalgası yayıldı. İspanya'da mücadele iç savaşa dönüştü. 1937'de ABD'de çoğu otomotiv sektöründe 2 milyon işçi grevdeydi. Fransa'da işçiler fabrikaları işgal etti, Almanya'da dev işçi gösterileri oldu.

Burjuvazi, savaşa karşı gidişi, faşist yönetimlerin oluşmasını engelleyebilecek bu işçi sınıfı mücadelelerini, orduyu da kullanmaktan çekinmeyerek bastırdı. Aslında esas rolü, sosyal demokrat siyasetçiler üstlendi. İşçi sınıfının haklarını, iktidarını savunan bir partinin olmamasından yararlanan bu siyasetçiler, şu veya bu politikalarla işçilerin önünde set oldular, yanlış yönlendirdiler, uygun gördüklerinde de ezdiler. Çoğu faşist kurşunlarıyla ölse de tarihsel görevlerini başarıyla yerine getirdiler.

İkinci Dünya Savaşı, burjuvazinin, kapitalist düzenini krizle yıkılmaktan kurtarmak, kasalarını yeniden sömürüyle kazandığı kârla doldurmak için faşist yöneticileri ve böylece savaşı seçmesiyle yaşandı.

Bugünkü kriz, benzer etkilerini çoktan göstermeye başladı bile. Krizin en çok etkilediği ülkelerde, burjuvazi kârını korumak için milyonlarca inasanı işsiz bıraktı, sosyal olanakları kısarak milyonlarcasını daha açlık sınırına itti. Şu veya bu gerekçeyle emperyalist devletlerin askeri işgali altında olan onlarca ülke var. Halklar arasında düşmanlıklar büyüdü.

Bu nedenle 1 Eylül, bir kutlama günü değil, burjuvazinin sebep olduğu vahşetin anma günü olabilir.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.